

REVISTA DE POEZIE

SUB TITUL LUI EMINESCU

**TATIANA COVACI
ELENA GYIB
ALEXANDRU BOCA
MARTIN GAȘPAR
ILINCA CIR
CIPRIAN LAURENȚIU FILIP**

OCNA MUREȘ

2017

TATIANA COVACI (cls. a XI-a A)

Poem (I)

Tu îmi cunoști ochii,
îmi cunoști inima,
mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu pe mine...

Îți dai seama când inima mea e spulberată.

Acum vii tu, cu ochii tăi mari și strălucitori...
Zâmbetul tău e de nedescris.
Îmi luminezi ziua,
îmi topești gheața de pe sufletul meu -
esti mereu acolo!

Chiar dacă eu nu te văd - tu nu mă lași,
chiar dacă te dezamăgesc - ești tot acolo!

Poem (II)

Aceeași bancă-n parc,
aceeași oameni triști.
Mă uit de zece ori la ei –
Sunt mereu alții.

Mă uit de zece ori la tine –
Ești mereu altul.
Inima mi-a plâns
Mai mult decât mi-au plâns vreodată ochii...

Hai să tăcem!

Să ne privim inimile,
Să lăsăm lacrimile deoparte,
Să așteptăm răsăritul,
Cufundați în săruturi.

Poem (III)

Te pun deoparte,
într-un loc bine ascuns din inima mea.

Te ascund!

Doar așa, când ești trist,
În secunde reci,
Te mai poți încălzi din fericirea mea.

Poate e prea târziu

Nu știu ... mi-e foarte dor de el...
Poate e din vina ploii
Care îmi amintește de clipele frumoase
Petrecute împreună,
În care doar ploaia și luna
Ne erau martori.

Sau poate din vina inimii,
Care nu are curaj să vorbească cu mine.

Poate e prea târziu...

Aș vrea să mă întorc în timp,
Să te iubesc până la sfârșitul lumii.

Poate e prea târziu....

CIR ILINCA (cls. a XI-a A)

Ce se aude?

Se aude ticăitul ceasului...
Clipele trec,
Minutele se scurg,
Și orele fug.

.....

Se simte durerea
pe care o duci în suflet
Și se aude lacrima cum curge pe obrazul tău.

Zâmbet

Prea rar mai pui zâmbet
pe fața ta senină!
Prea rar mai pui un zâmbet
Pe fața ta bătrână!

Ce te împiedică, oare,
să faci acest gest unic?
Ce mă oprește pe mine
Să îl pun pe fața mea?!

Dacă am lăsa o zi,
O zi de supărare
Și un zâmbet am folosi
O lume s-ar schimba,
La fel și inima.

Uităm

Uităm de multe ori să spunem *Mulțumesc!*
Să ne bucurăm *Te iubesc!*
Uităm că zâmbim chiar și atunci când nu avem de ce.
Și să-l încurajăm

ELENA GYIB (cls. a X-a B)

Lumina ta

Dorul,
Dorul ce cu greu îl port,

Dragostea, amorul -
În suflet un strop.
O picătură mică,
Dar cu prețul mare.
O poveste scurtă,
Cu mare însemnare.

Poate pentru tine
iubirea e un joc,
dar, la mine-n suflet,
e un uriaș potop,
ce mă inundă toată
și-mi ia fără milă
viața ne-nsemnată,
fără de lumină.

Fugă

El
Aripile-i de cristal și le-a deschis
și a zburat,
lăsându-mi goală inima.
Ca semn că n-a uitat.
... ușor m-a sărutat...
strâns m-a îmbrățișat,
o lacrimă a scăpat
și a plecat.

Vis de iarnă

Azi mi-a înghețat inima firavă:
A căzut pe ea un fulg de zăpadă.
Un fulg mândru, umed și rece.

Dacă ai fi lângă mine, tristețea mi-ar trece.
Căldura inimii tale m-ar alina pe loc
Și ar lăsa în suflet doar un singur loc -

Locul tău.
Căci locul tău e lângă mine...

Aș vrea să fiu mereu alături de tine.

Doi copii,
Doi îngerași,
Supuși la mii de vise,
Inocenți și apropiați
Cu inimi deschise.

Tu...

În lumea mea, tu ești Acasă:
Frumos, cum nu mai este pe pământ.
Unde nimic nu mă apasă -
Totul este flori și cânt.
Fiecare adiere mă motivează să trăiesc...
Adierea-i a ta suflare, ce mă învață să iubesc.

Cerul cel senin sunt ochii tăi, iubire;
Privindu-i, în întuneric, viața nu mai e pustie.

Privesc

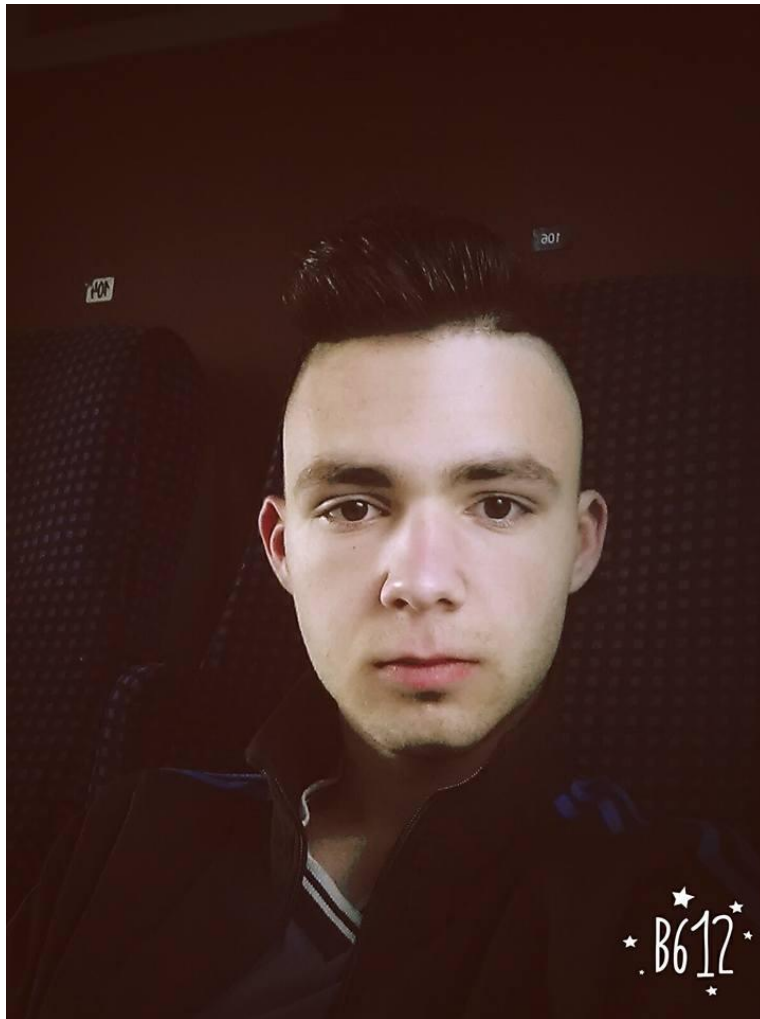
Privesc secundele
de parcă ar fi zile...

Amintiri...
O lacrimă de sânge,
Și buzele fierbinți,
Pe obrazul de cristal.

*Eu sunt al nopții vis real.
Atât.*

Într-un sărut clandestin
Se frânge
al nostru trist destin.

ALEXANDRU BOCA (cls. a XI-a A)

Viața

Un fir de ață.
Atât...
De el atârână Tot.

Oare mai am viață?!
Să lupt, oare mai pot?

Cât e de rezistent?
(oare nu e evident?)

.....

Trăiesc pentru a lupta
Sau
Lupt doar pentru a-mi trăi viața?!

Dans în ploaie

Stropi de ploaie
Îți curg încet pe piele,
Lumina felinarului, parcă stins,
Se reflectă-n ochii tăi de vis.

Vântul adie încet,
Mângâindu-ți fața rece,
Iar eu te strâng la piept,
Căci dansul nostru începe.

E târziu în noapte...
Simt cum inima-ți bate.
În ochii tăi văd dragostea,
Iar inima-mi șoptește iubirea.

Dansul nostru, ghidat
De ritmul picurilor de ploaie,
Se transformă treptat
Într-un vis de neuitat...

E aproape dimineață;
Ploaia rece s-a oprit.
Te sărut, te șterg pe față.

Dansul nostru s-a sfârșit...

Ca o frunză ruginie (Bătrânețea)

O toamnă profundă, rece
mi s-a așezat în suflet...

Timpul cu greu mai trece,
iar inima-mi adoarme-n piept.

Sunt ca o frunză ruginie
veștejită, stând în ploaie,
Așteptând ceasul să sune,
să pot pleca în altă lume.

Ură

Fără suflet sunt acum,
Stingher pe ultimul drum.

Din inimă (spartă-n bucăți)
mai am doar o fărâmă.

Fără iubire...
De ea am uitat în neștire.

Prefăr Totul să urăsc,
Decât ceva să mai iubesc.

Noapte

Aștept seara...
Aștept seara să vină iară,
Ca să te pot vedea din nou
Cum pictezi din stele un tablou.

Aș vrea să te întorci,
Să te întorci plutind pe o stea...
Dar știi că nu mai poți veni:
Acum stai și cânti cu îngerii.

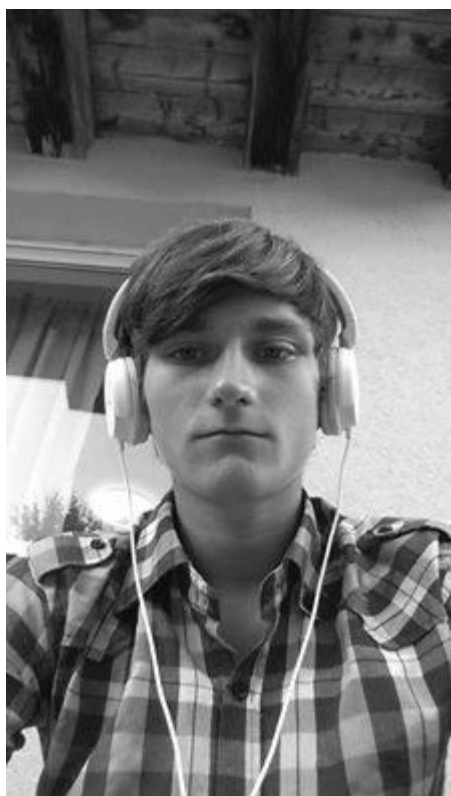
Așa cum stau, privind pe geam,
Strâng în palmă tot ce am.
Strâng lacrimile ce-mi curg ușor,
Suspînând cu greu de al tău dor.

E seară! În sfârșit!
Ce mult am așteptat!
Stelele apar încet,
Rând pe rând, treptat.

În mintea, mea răsună-ncet
Vocea ta – un dulce sunet.
Ochii-ți mari parcă-i văd în fața mea,
Iar chipul tău îl văd în fiecare stea.

Pierdut în gânduri, târziu în noapte,
Ghidat de ale tale șoapte,
Merg spre pat, m-așez
Sperând că o să te visez...

MARTIN GAȘPAR (cls. a XI-a A)

Visul

Stau în bancă și visez,
Profa crede că citesc,
Și visând ... *așa de bine*,
Profa se uită la mine...
Încep să zâmbesc ușor
(Eram gata să adorm!).
Soarele atingându-mi fața,
mi-a redat din nou speranța.

Acum sunt atent la oră
Și la doamna profesoară!

Fata ce o iubesc

Cum este ea!?
Cum este fata ce-o iubesc!?
N-am curaj!
Nu îndrăznesc
Să cred că poate exista o alta ca ea –
Frumoasă și sfioasă,
Încântătoare și drăguță.
Cu ochi senini și față fină,
cu o voce atât de lină,
că suspinul mi-l alină.

Dorul

Stau pe bancă, vântul adie...
Aud în mine o poezie,
Poezie de iubire,
Că mi-e tare dor de tine.

Și, cum stau și mă gândesc,
Printr-un zâmbet lin șoptesc –

“Te iubesc!”

Trandafir catifelat

Gânditor, mă uit la tine...
Ochii-ți, îndreptați spre mine,
îmi inspiră fericire,
sentimentul de iubire.

Cuvântul tău, abia șoptit,
în inimă mi-a venit.

Buzele-ți ca ciocolata,
Sărutul tău catifelat
Să nu crezi că le-am uitat!

Toamna

Codrul, altă dată plin de viață,
Atârnă acum de-un fir de ață.
Frigul, ceața îl înhață;
Vântul, ploaia se răsfață.

Văd frunzele pricăjite
Cum atârnă necăjite,
Legănându-se plângând,
Lunecând către pământ.

Sub stejarul veștejit,
Ce frunzișul și-a rărit,
Stă covorul ruginit,
Semn că toamna a venit.

Laurențiu Ciprian FILIP (cls. a XII-a B)

Speranță

(versuri rapp)

Am uitat să privim
Mai mult spre Soare
Să lăsăm în spate problemele apăsătoare.

To be or not to be – aceasta-i întrebarea...
Am rămas în urmă,
Am uitat care e calea

Și cu fiecare clipă, mă cuprinde disperarea.
Și Moartea e a doua viață:
Poate voi găsi acolo o fărâmbă de speranță.
Vorbesc – de probleme de suferință.
Toți vrem rezolvare, dar nu avem credință.

Aștept o fărâmbă de speranță,
Restul vine de la viață

Obscur

Picuri – stropi care cad ușor
și se sparg.

Au încetat...

Dar ce sunt ei?!
Ce picură?

Se opresc,
dar rămâne sunetul, ecoul.

Nu se mai opresc.

De ce se mai aud aceste picături?!
Când se vor opri?

De ce se mai aud picuri ca și lacrimi
și nu râsete și chicoteli?!

Atât!

Lacrimi și vise (I)

Au apus zilele când puteai să visezi,

au fost distruse legăturile în care puteai să mai crezi.
Cu inima frântă privesc înainte și văd doar un cimitir cu vise rănite...
Cu ochii în lacrimi și inima ce doare am luptat din greu,
trecându-mă sudoare.
Cu lacrimi amare continui să lupt, ca să-mi ating scopul -
să știu cine sunt.
Continui mereu să mă ridic de jos, să urc mai sus,
mult mai sus decât am fost.
Și vreau să las în urmă, pe drumul ce-l străbat,
grijile, problemele ce m-au apăsât.
Să merg înainte, să îmi croiesc o soartă,
pentru că legendele și visele nu mor niciodată.

Lacrimi și vise (II)

Sunt lacrimi și vise ce-ar trebui să cadă,
sunt în viață lucruri ce trebuie să se piardă.
Sunt bătălii în care trebuie să te recunoști învins,
sunt scopuri în viață ce sunt greu de atins.
Sunt bune și rele, că așa este viața,
dar tu trebuie să continui – să nu îți pierzi speranța.
De câte ori eu cad, am să mă ridic,
luând-o de la capăt, ca să-mi ating un vis.
Suntem ceea ce vrem noi să fim,
putem să construim sau să lenevim!
Căci viața nu-i ușoară : e ca o lamă dublă,
ce poate să te taie, speranța să se scurgă,
și să lase răni adânci, apoi cicatrici.
Dar, de câte ori tu cazi, trebuie să te ridici!

